

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **V. K.**
zastoupena advokátem JUDr. Karlem Mateřánkou
sídlem Roosveltova 10/9, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2020, č. j. MV-181480-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s.ř.s.“) se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalované, kterým žalovaná zamítla její odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí ministerstva vnitra č.j. OAM-19052-26/PP-2018 ze dne 10. 10. 2019, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a bylo jí uloženo vycestovat z území ČR do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ust. § 15a zákona o pobytu cizinců.

II.

Žaloba

2. V prvním okruhu žalobních námitek žalobkyně namítla nesprávnost právního posouzení správních orgánů, že není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kdy hodnocení správními orgány je tendenční a nekomplexní. Žalobkyně tvrdila, že je závislá na finanční pomoci svého syna, občana EU, a dcery, jelikož žalobkyně nemá dostatečné finanční prostředky na běžné životní náklady jako jídlo, oblečení, hygiena nebo léky. Syn i dcera žalobkyni již dříve posílali na Ukrajinu finanční prostředky. Žalobkyně poukázala na to, že je závislá i na fyzické pomoci syna, jelikož dlouhodobě trpí značnými bolestmi kolenou – v době, kdy má v kolenou zánět, potřebuje pomoci i s osobní hygienou a jinými základními životními potřebami. Žalobkyně zdůraznila, že ve správním řízení prokázala, že nemůže bez finanční pomoci třetích osob přežít – výše důchodu byla doložena a byla prokázána i výsledkem syna. Synův výsledek prokázal též, že žalobkyni finančně a hmotně podporoval. Žalobkyně doložila i výši svých výdajů na živobytí, aniž se správní orgány účtenkami zabývaly. Správní orgány pominuly, že žalobkyni podporovala také její dcera pravidelnými finančními příspěvky ve výši asi 100-300 USD jedenkrát za cca dva až tři měsíce, kdy tuto hotovost dcera žalobkyně posílala po řidičích autobusů jezdících z Plzně do ukrajinského Lvova a přilehlých oblastí – nelze přisvědčit správním orgánům, že není možné prokázat předávání předmětné hotovosti, neboť není nikde zaznamenáno, kdy toto lze prokázat svědeckými výpověďmi jednotlivých osob. Správní orgány nesprávně vyhodnotily i zdravotní stav žalobkyně- její zdravotní stav sice umožňuje postarat se o sebe v rámci jednotlivých běžných činností, ale ne vždy. Správní orgány nesprávně vyhodnotily svědecké výpovědi a předložené lékařské zprávy, podle nichž je žalobkyni doporučena trvalá péče třetí osobou (bez péče třetí osoby se žalobkyně neobejde zejm. v momentech zánětů, kdy trpí teplotami a není schopna se ani sama obléci). Žalobkyně dodala, že i pokud by byla pomoc ze strany její rodiny pro ni nutná hypoteticky jen např. třikrát v měsíci, nelze z toho dovozovat, že se o sebe jinak dokáže plnohodnotně starat. Správní orgány měly ke zdravotnímu stavu žalobkyně vyslechnout dceru žalobkyně. Žalobkyně dodala, že má jako přímý vyživovaný předek postavení rodinného příslušníka podle čl. 2 bodu 2 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES.
3. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že se žalovaná vůbec nezabývala tvrzeními a důkazy vznesenými žalobkyní v odvolání a tento svůj postup žalovaná v napadeném rozhodnutí sama přiznala.
4. Posledním žalobním bodem bylo žalobkyní tvrzené nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně na Ukrajině nemá

žádnou rodinu, když všichni její blízcí příbuzní (syn, dcera a vnoučata) žijí v České republice a ona má s nimi vytvořeny velmi pevné a stabilní vazby. Zároveň je žalobkyně nekonfliktní a žije spořádaným životem. Proto nemůže být napadené správní rozhodnutí považováno za přiměřené, neboť nebyla dostatečným způsobem posouzena otázka dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

5. Žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě nejprve uvedla, že nezpochybňuje, že je žalobkyně předkem občana EU, ale neprokázala, že je závislá na výživě či jiné nutné péči poskytované jí jejím synem, občanem EU, resp. že by na takové péči byla závislá před vstupem na území ČR. Ke zdravotnímu stavu žalobkyně uvedla žalovaná, že žalobkyně k žádosti o povolení k přechodnému pobytu doložila potvrzení Melitopolské centrální okresní nemocnice Záporožské oblasti Ukrajiny ze dne 28. února 2018 konstatující bolestivý syndrom kolenních kloubů žalobkyně a doporučující jí trvalou péči třetí osobou za její současné neschopnosti starat se o sebe pro období od 28. února 2018 do 28. února 2019. Sama žalobkyně charakterizovala svůj zdravotní stav tak, že jí bolí kolena, trpí artrózou, nemůže chodit na dlouhé vzdálenosti, kolena ji někdy bolí tak, že má horečku a ukrajinský lékař jí nabízel operaci. Pak podrobně popsala svůj denní program, když uvedla, že po snídani vyráží na procházku, poté uvaří oběd ona, její syn nebo její snacha, poté jde opět na procházku a po návratu vnoučat ze školy a školky s nimi chodí do parku. Dále žalobkyně přiznala, že trpí nadváhou a lékař jí doporučil držet dietu. Uvedla také, že když má zánětlivý proces, nemyje se, s oblékáním jí musí někdo pomoci, avšak pomalu udělá vše, což potvrdil ve výpovědi také její syn. Žalobkyně se se synem také shodla v tom, že se o sebe dokáže sama postarat, ba dokonce sama občasně vypomáhá, uvaří, chodí s vnoučaty na procházky a společně se synem a jeho manželkou jezdí na nákupy do obchodních center. Na základě tohoto žalovaná uzavřela, že přes výzvu nebyla prokázána potřeba žalobkyně nutné péče pro nepříznivý zdravotní stav. K materiálnímu zabezpečení žalobkyně ze strany jejího syna pak žalovaná uvedla, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně byla svým synem před příchodem na území ČR vyživována. Žalobkyně ve shodě se svým synem uvedla, že ji její syn poslal na Ukrajinu částku 20 000 Kč, avšak ty byly použity na úhradu pohřbu manžela žalobkyně, který zemřel v roce 2014. Dále tito shodně uvedli, že jednou nebo dvakrát za rok poslal syn po známých žalobkyni potraviny na přilepšenou. Ohledně zasílání peněžních prostředků bankovním převodem nepanovala mezi žalobkyní a jejím synem shoda, stejně tak se neshodli na zasílání finančních prostředků po známých, když syn žalobkyně tvrdil, že jí zasílal hřivny, zatímco žalobkyně uvedla, že od něj obdržela dolary. Žalobkyně nebyla před svým příchodem na území ČR vyživována svým synem, když pravidelná finanční výpomoc k uspokojování základních životních potřeb tvrzena nebyla. Žalobkyni ze strany jejího syna nebyla před jejím příchodem na území ČR poskytována ani jiná nutná péče, neboť ten žije již 11 let na území ČR a za matkou byl na Ukrajině naposledy v roce 2016.
7. V otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí pak žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí.
8. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V.

Posouzení věci soudem

9. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaná souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání (žalovaná ve vyjádření k žalobě a žalobkyně se ve lhůtě stanovené ve výzvě soudu ze dne 29. 4. 2020 k takovému postupu nevyjádřila), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba žalobkyně je nedůvodná.
12. Soud vyšel z následující právní úpravy:
13. Podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se rozumí rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely zákona o pobytu cizinců mj. jeho předek, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
14. Ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců se podle jeho odst. 3 použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.
15. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
16. Podle § 87b odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žadatel povinen předložit mj. doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
17. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
18. Ze správního spisu soud zjistil následující: Žalobkyně dne 31. 10. 2018 požádala o povolení k přechodnému pobytu za účelem soužití se synem. K žádosti přiložila doklady prokazující, že její syn A. K. (dále jen „syn“) je občanem ČR. Dále přiložila potvrzení Melitopolské centrální okresní nemocnice, že trpí gonartrózou obou kolenních kloubů 2 stupně a bolestivým syndromem a že je jí doporučena trvalá péče třetí osoby a neschopnost osoby obsluhovat se pro období od 28. 1. 2018 do 28. 2. 2019 (dále jen „*potvrzení nemocnice*“).
19. Dne 9. 2. 2019 byla žalobkyně podrobně vyzvána výzvou čj. OAM-19052-10/PP-2018 ze dne 31. 1. 2019, aby prokázala, že je z důvodu uspokojování svých základních potřeb

závislá na výživě nebo jiné nutné péči poskytované synem nebo na ní byla závislá bezprostředně před vstupem na území ČR, resp. že se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sama postarat bez osobní péče syna. Správní orgán prvního stupně uvedl, že potvrzení nemocnice není důkazem o celkovém současném zdravotním stavu žalobkyně a jeho vlivu na její běžný život. Ve výzvě je na str. 4 konkrétně vysvětleno, že požadovanými důkazy může být lékařská zpráva zahrnující specifikaci celkového aktuálního zdravotního stavu a jak konkrétně choroby ovlivňují schopnost zvládat úkony běžného života jako např. mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost, resp. důkazy prokazující závislost na výživě. Ve výzvě byly popsány i obsahové charakteristiky jednotlivých komponent kvalit běžného života. Žalobkyně byla poučena, že nebude-li vada žádosti odstraněna, bude žádost zamítnuta. Na výzvu žalobkyně reagovala předložením potvrzení MUDr. J. M. ze dne 15. 2. 2019 (dále jen „*potvrzení lékaře*“), v němž bylo opsáno potvrzení nemocnice a dodáno, že vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla operována, „lze předpokládat setrvalost nález případně postupné zhoršování stavu.“ Následně dne 7. 5. 2018 správní orgán prvního stupně vyslechl žalobkyni a jejího syna.

20. Prvoinstanční rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobkyně je sice předkem syna, občana ČR, ale nebylo prokázáno, že by žalobkyně byla fakticky závislá na výživě nebo péči syna. Správní orgán vysvětlil (str. 3), že potřebu nutné péče ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců je nutno vykládat tak, že zletilý cizinec se z důvodu svého zdravotního stavu dlouhodobě neobejde bez pomoci třetí osoby a není schopen uspokojit své základní životní potřeby, přičemž jde o faktický stav vzniklý nezávisle na vůli cizince. Správní orgán k době před příchodem žalobkyně na území ČR uvedl, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně nezvládla péči o sebe, že by o ni syn fakticky pečoval a že by byla vyživována synem, protože syn jí poskytoval jednou až dvakrát ročně potravinami na přilepsenou, což nelze vnímat jako pravidelný a stálý příspěvek k úhradě základních potřeb – pravidelné příspěvky na základní potřeby nebyly tvrzeny. Správní orgán k době po příchodu žalobkyně na území ČR uvedl, že žalobkyně i syn vypověděli shodně, že se žalobkyně sama o sebe dokáže postarat. Potvrzení nemocnice a lékaře jsou obecné, kdy jsou vyvráceny výpovědi žalobkyně a syna, podle nichž se žalobkyně sama myje, obléká, používá toaletu, vaří, jí i chodí. Onemocnění žalobkyně má tudíž minimální vliv na sebeobsluhu žalobkyně a dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav žalobkyně neomezuje její funkční schopnost nutnou pro zvládání základních životních potřeb.
21. Žalobkyně podala dne 29. 10. 2019 proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, které následně odůvodnila. Žalobkyně namítla, že její stav závislosti byl správním orgánem posouzen nesprávně: Žalobkyně má dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a není schopna se po smrti manžela o sebe postarat materiálně. Mezi výpovědi žalobkyně a syna ve vztahu k výši důchodu žalobkyně nebyl rozpor. Žalobkyně předložila doklady k výši důchodu a uvedla, že je oproti nákupnímu košíku zcela nedostatečný. Žalobkyně by nebyla na Ukrajině schopna sama přežít ve standardních podmínkách a dokonce ani ve velmi stísněných a okleštěných podmínkách (dvě deky na spaní, aby nemusela topit) – žadatelku podporoval nejen syn, ale i dcera (100 až 300 USD jednou za dva až tři měsíce). Žalobkyně uvedla, že se o příspěvcích dcery při výsledku nezmínila, protože se jí na to nikdo neptal a syn o tom vzhledem k přání dcery nevěděl. Skutkový stav byl tudíž ve vztahu k příspěvkům dcery zjištěn nedostatečně. Bolavá kolena omezují žalobkyni v každodenním pohybu neustále.

22. Žalobkyně v odvolacím řízení předložila doklad o zdravotním pojištění, ubytování, prohlášení syna ze dne 25. 10. 2019, že poskytuje žalobkyni veškeré hmotné zabezpečení po celou dobu jejího současného pobytu v ČR a bude tak činit i nadále, dále potvrzení ze dne 8. 11. 2019 o výši důchodu žalobkyně od listopadu 2017 do října 2019 opatřené překladem z 15. 11. 2019, dále potvrzení ze dne 21. 10. 2019 o doživotním důchodu žalobkyně opatřené překladem z 27. 10. 2019, cizojazyčný článek o Ukrajině, účet z obchodu ze dne 31. 7. 2018 opatřený překladem z 2. 8. 2018, nedatovaný soupis cen zboží a služeb na Ukrajině, úředně nepřeložené účtenky z obchodů a jízdenku syna do Lvova dne 5. 4. 2019. K potvrzení ze dne 8. 11. 2019 uvedla, že výpis byl do ČR doručen dne 14. 11. 2019 a byl tedy předložen při nejbližší možné příležitosti.
23. O jednotlivých žalobních námitkách uvažil soud následovně.
24. Soud předznamenává, že kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).
25. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí je dle jejího názoru nepřezkoumatelné jako celek. Tuto námitku však nijak nerozvedla ani nezdůvodnila. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí jako celek trpělo vadou nepřezkoumatelnosti, když ostatně žalobkyně v žalobě jednotlivé důvody napadeného rozhodnutí sama sporuje a polemizuje s nimi. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaná o odvolání žalobkyně rozhodla, i proč tak učinila. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nejprve shrnula jednotlivé odvolací námitky žalobkyně a následně se také jednotlivými odvolacími námitkami zabývala, zdůvodnila své úvahy a předložila konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobkyně. Zdejšímu soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost úvah žalované věcně posoudil.
26. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně namítla, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav v otázce závislosti žalobkyně na péči a výživě syna, konkrétně že se žalovaná vůbec nezabývala jejími tvrzeními a důkazy, které byly vzneseny v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
27. Soud předesílá, že tvrzení nových skutečností a předkládání nových důkazů uvedených v odvolání upravuje ust. § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „SŘ“). Dle tohoto ustanovení se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. listopadu 2019, č.j. 7 Azs 345/2019-22, vyplývá, že „[U]stálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudky ze dne 12. března 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38 , ze dne 4. listopadu 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43 , ze dne 3. března 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36 , ze dne 29. srpna 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36 nebo ze dne 15. listopadu 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36). Z uvedené judikatury rovněž vyplývá, že pokud zůstane žadatel v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost k jeho tíži. Lze přiměřeně odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. srpna 2019, č. j. 9 Azs 66/2018-58, v němž je o povinnosti žadatele poskytnout potřebnou součinnost uvedeno, že v „řízení o žádosti je tato povinnost ještě silnější, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.“ Žadatel, který má zájem na tom, aby bylo jeho žádosti vyhověno, proto musí být v

řízení o žádosti aktivní, což mimo jiné znamená předkládat doklady, jejichž předložení mu ukládá zákon. Pokud tak nekoná, pak to pro něj může mít negativní následky, které si však způsobuje sám svou vlastní nečinností.“ Konkrétně k pobytovým věcem cizinců a koncentrační zásadě se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 3. října 2017, č.j. 7 Azs 237/2017-28 kde konstatoval, že „[Z] konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že v pobytových věcech cizinců se plně uplatní koncentrační zásada a že odvolací orgán nemůže zohlednit dodatečně předložené doklady v odvolacím řízení, které cizinec mohl a měl předložit již v prvostupňovém řízení.“ Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. ledna 2019, č.j. 8 Azs 371/2018-50, vyplývá následující: „Námitka stěžovatelky, podle níž měla žalovaná přihlédnout k předložení chybějících dokladů spolu s odvoláním, není důvodná. Žalovaná na základě podaného odvolání přezkoumávala postup a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jak bylo výše uvedeno, předmětné rozhodnutí o zastavení řízení bylo vydáno v souladu se zákonem. Chybějící listiny stěžovatelka mohla a měla předložit v průběhu řízení v prvním stupni. Tyto listiny proto nelze považovat za nové důkazy podle § 82 odst. 4 s. ř., ke kterým by bylo možno přihlédnout v průběhu odvolacího řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2018, čj. 8 Azs 195/2018-59).“

28. Soud shrnuje, že jelikož v posuzovaném řízení šlo o řízení zahájené žádostí žalobkyně, žalované nevznikla povinnost přihlížet k novým tvrzením a důkazům navrženým žalobkyní v odvolání, ledaže by žalobkyně tvrdila, že je nemohla uplatnit dříve.
29. Žalobkyně v žalobě uvedla, že se žalovaná *vůbec* nezabývala jejími tvrzeními, které byly vzneseny v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tato námitka je nedůvodná: Na straně 7 až 9 napadeného rozhodnutí žalovaná vždy v samostatných odstavcích zaujala stanovisko k té které odvolací námitce žalobkyně. Námitka v žalobě, že se žalovaná *vůbec* odvolacími námitkami nezabývala, je proto neopodstatněná. Soud dodává, že nebylo nutné zabývat se vypořádáním každé jednotlivé odvolací námitky žalobkyně v situaci, kdy sama žalobkyně v žalobě neuvedla, jaká její konkrétní odvolací námitka byla pominuta.
30. Dále žalobkyně namítla, že se žalovaná *vůbec* nezabývala jejími důkazy, které byly vzneseny v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. I tato námitka není důvodná, protože žalovaná žalobkyní v odvolacím řízení předložené listiny specifikovala na str. 4 napadeného rozhodnutí a vypořádala je na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí tak, že důkazy byly předloženy po koncentrační lhůtě a nevyvracejí závěr, že žalobkyně není finančně závislá na synovi. Východisko žalované v napadeném rozhodnutí, že k listinám předloženým v odvolacím řízení žalobkyní nelze podle § 82 odst. 4 SŘ přihlédnout, protože je žalobkyně mohla uplatnit dříve, žalobkyně v žalobě nikterak nespороvala. Lze shrnout, že pokud žalobkyně chtěla podklady přiloženými k odvolání důsledněji dokládat existenci závislosti na svém synovi, měla tak činit již v prvostupňové fázi správního řízení, přičemž svou pasivitu v řízení před správním orgánem prvního stupně nemohla v odvolacím řízení zhojit. Soud dodává, že žalobkyně ani v žalobě neuvedla, jaká jaké konkrétní odvolací námitka či jaký konkrétní důkaz předložený v odvolacím řízení byly žalovanou pominuty, a proč by měl tento postup atakovat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jedinou výjimkou byly žalobkyní v žalobě (v rámci prvního okruhu žalobních námitek) zmíněné neidentifikované účtenky, u nichž si lze stěžít představit (a žalobkyně opak netvrdila), že by výdaje žalobkyně nebylo možné doložit v prvostupňovém řízení. Tato žalobní námitka tedy není důvodná.
31. Pokud žalobkyně v prvním okruhu žalobních námitek uvedla, že správní orgány nezjistily

řádně skutkový stav, pokud nevyslechly dceru žalobkyně ke zdravotnímu stavu žalobkyně, nejde o důvodnou námitku. Žalobkyně výslech dcery ve správním řízení nenavrhl. Žalobkyně v řízení uvedla, že je závislá na pomoci syna a dostala (stejně jako syn) možnost v rámci svého výsledku uvést vše, co měla za relevantní. To vše v situaci, kdy byla výzvou správního orgánu prvního stupně zcela jasně a podrobně poučena, co je podmínkou pro vyhovění její žádosti, co a jak musí být prokázáno. Napadené rozhodnutí tudíž nemůže být nezákonné z důvodu absence výsledku dcery, pokud to žalobkyně v odvolání nenamítla a navíc skutkový stav byl v rozsahu daném § 50 odst. 3 věta první ve spojení s § 3 SŘ zjištěn dostatečně.

32. Stěžejní žalobní námitkou byl první okruh námitek, v nichž žalobkyně vytýkala žalované nesprávnost skutkového zjištění, že žalobkyně není v uspokojování svých základních potřeb závislá na synově výživě či nutné péči. Odkazovala-li žalobkyně na čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice č. 2004/38/ES, pak tento nijak žalobní argumentaci nepodporuje.
33. Konkrétně argumentovala žalobkyně následovně: Závislost na synově výživě žalobkyně dokumentovala tím, že na Ukrajině neměla dostatek financí na běžné životní náklady jako je jídlo, oblečení, hygiena nebo léky – na Ukrajinu posílal žalobkyni peníze syn i dcera. Správní spis obsahuje podklady ke zjištění příjmů a výdajů žalobkyně na Ukrajině, kdy bez finanční pomoci syna a dcery nemohla vyžít. Výše důchodu byla prokázána doklady i výsledkem syna. Finanční pomoc syna byla prokázána jeho výsledkem. Správní orgány pominuly tvrzení žalobkyně, že jí dcera posílala 100 až 300 USD jednou za dva až tři měsíce, což bylo lze prokázat svědecky. Žalobkyně se musela v zimě koupat ve studené vodě.
34. Pokud jde o žalobní námitku ve vztahu k závislosti žalobkyně na péči syna, žalobkyně uvedla, že je často závislá na péči syna (pomoc s hygienou a jinými základními životními potřebami), pokud má v kolenou bolestivý zánět. Žalobkyni zdravotní stav občas umožňuje, aby se o sebe postarala, ale nemůže to pro své zdravotní obtíže činit vždy. Nemožnost postarat se o sebe dokládají předložená potvrzení nemocnice a lékaře a výpověď syna, že když žalobkyně trpí teplotami a zánětem, pro bolest se nedokáže ani obléci. Po žalobkyni nelze spravedlivě požadovat, aby tuto bolest snášela bez přítomnosti svých blízkých. I pokud žalobkyně potřebuje pomoc jen 3x měsíčně, neznamená to, že se o sebe může plnohodnotně starat.
35. Námitky nejsou důvodné.
36. K výkladu ust. § 15 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se vyjádřil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 9. října 2019, č.j. 14 A 52/2018-49, kde uvedl následující: *„Vykládané ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo za účelem transpozice čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice č. 2004/38/ES, podle něhož se za rodinné příslušníky občana Evropské unie považují jeho předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky. Soudní dvůr Evropské unie ve vztahu k pojmu „vyživovaná osoba“, resp. „závislost na péči“ občana Evropské unie opakovaně judikoval, že „nezbytnost materiální podpory musí existovat ve státě původu nebo státě posledního pobytu takového potomka v okamžiku, kdy žádá, aby mohl uvedeného občana následovat“. K tomuto závěru Soudní dvůr dospěl jak v případě rodinných příslušníků dle čl. 2 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES (viz bod 22 rozsudku ve věci Reyes, nebo bod 37 rozsudku ze dne 9. 1. 2007, ve věci C-1/05, Yunying Jia v. Migrationsverket, dále jen „rozsudek ve věci Jia“), tak dle čl. 3 odst. 2 směrnice č. 2004/38/ES (viz bod 33 rozsudku ve věci Rahman).*

37. Mezi žalobkyní a žalovanou není sporu o tom, že žalobkyně je předkem občana EU (matkou syna). Spor však panuje o tom, zda ve správním řízení žalobkyně prokázala, že je závislá z důvodu uspokojování svých základních životních potřeb na výživě nebo jiné nutné péči poskytované synem.
38. Žalobkyně se dovolává § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jako důvodu své žádosti. Na tomto místě je nutno provést výklad sporné regulace zákona o pobytu cizinců tak, jak byla výše citována. Soud shrnuje, že žádosti cizince, který je předkem občana ČR, o povolení přechodného pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců opřené o § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců lze vyhovět, jen je-li splněna nejméně jedna z těchto dvou podmínek: cizinec je (nebo byl bezprostředně před vstupem na území) z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě občana ČR (dále jen „podmínka výživy“) nebo cizinec je (nebo byl bezprostředně před vstupem na území) z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na jiné nutné péči poskytované občanem ČR (dále jen „podmínka péče“). Splnění podmínky výživy nebo péče musí prokázat žádající cizinec (§ 87b odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců).
39. Městský soud v Praze v citovaném rozsudku ze dne 9. října 2019, č.j. 14 A 52/2018-49, uvedl, že „[S]oudní dvůr Evropské unie ve své rozhodovací praxi opakovaně judikuje, že stav závislosti rodinného příslušníka občana Evropské unie je třeba chápat jako faktický stav, kdy tato osoba není schopna bez materiální pomoci občana Evropské unie uspokojovat své základní životní potřeby (viz bod 35 rozsudku ve věci Jia či bod 21 rozsudku ve věci Reyes). Za účelem zjištění, zda se jedná o takovou závislost, je nutné zejména posoudit, zda rodinný příslušník je či není s ohledem na svou hospodářskou a sociální situaci schopen uspokojovat své základní potřeby. Primární odpovědnost za prokázání stavu závislosti spočívá na žadateli, který však při plnění své důkazní povinnosti není jakkoliv limitován a skutkový stav může prokázat zásadně jakýmkoliv způsobem (srov. zejména bod 41 rozsudku ve věci Jia). Žadatel tak může předložit jakýkoliv doklad, který je s to prokázat jeho závislost na péči či výživě poskytované občanem Evropské unie, a tuto skutečnost lze správnímu orgánu osvědčit i dalšími důkazními prostředky, včetně účastnického výsledku či výsledkem svědků. Tímto východiskem byl při posuzování předmětné žaloby veden i zdejší soud.
40. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobkyně neprokázala, že by byla závislá výživou na synovi, že by byla svým synem před příchodem na území vyživována. Správní orgány vzaly za prokázané výpovědi syna a žalobkyně, že syn poslal žalobkyni 20 000 Kč na úhradu pohřbu manžela žalobkyně zemřelého v roce 2014 a dále jí jednou nebo dvakrát za rok poslal potraviny na přilepšenou, dále pokud jí poslal peníze bankovním převodem, pak k tomu došlo v roce 2015 nebo 2016, dále jí posílal peníze po známých, ale syn ani žalobkyně nebyli schopni uvést, kdy a kolik. Z toho žalovaná dovodila (str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí), že žalobkyni syn před příchodem na území neživil a žalobkyně pravidelnou finanční výpomoc ani netvrdila, kdy na Ukrajině má žalobkyně dům.
41. Skutkové zjištění žalované, že v řízení nebylo prokázáno, že žalobkyně byla z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislá na výživě syna, soud aprobejuje. Tento závěr totiž vyplývá z tvrzení samotné žalobkyně při jejím výsledku, kdy uvedla, že na Ukrajině vlastní velký dům s pozemky, má důchod 1 700 hřiven, náklady v zimě byly 5 000 hřiven měsíčně a v létě 1 000 hřiven měsíčně. Pokud byla žalobkyně tážána, zda a jak jí syn finančně podporoval, uvedla, že na pohřeb otce poslal 20 000 Kč, dále posílal potraviny a peníze přes banku (v roce 2015 nebo 2016) nebo přes známé, posílal 2 až 3 tisíce korun. Při jejím pobytu v ČR žalobkyni živí syn a dcera, vše nakupují. Syn ve své výpovědi tuto

výpověď v podstatě potvrdil, jen uvedl, že celkem poslal žalobkyni potraviny a peníze jednou nebo dvakrát, pravidelné výdaje matky na Ukrajině nebyl schopen uvést, a byl-li dotázán, zda byla schopna se na Ukrajině uživit, uvedl, že musela hodně šetřit, spala pod dvěma peřinami a myla se ve studené vodě. Syn dodal, že žalobkyně ukrajinský důchod nevybírám, zůstává jí na účtu na Ukrajině – žalobkyně toto potvrdila s tím, že manžel dcery z důchodu zaplatí, co je potřeba.

42. Pro zjištění závislosti na výživě je rozhodující, zda by vyživovaná osoba bez finančního příspěvku byla ohrožena na životě či zdraví. V posuzovaném případě takový stav zjištěn nebyl a žalobkyni nebyl ani tvrzen. Žalobkyně netvrdila, že, kdy a proč konkrétně se ocitla ve stavu hmotné nouze. Žalobkyně netvrdila, že by takto tvrzená nastala hmotná nouze byla vyřešena právě příspěvky syna. Pokud jde o dobu před příchodem na území, žalobkyni syn příležitostně podporoval, což je pro rodinné vztahy naprosto běžné. Nebylo však prokázáno, že by se jednalo o pravidelné příspěvky, bez nichž by žalobkyně byla ohrožena na životě či zdraví. Pokud by tomu tak bylo, bylo by stěží vysvětlitelné, že syn nezná pravidelné výdaje žalobkyně a že žalobkyně sama by příspěvky syna hodnotila jako přilepšení nikoli jako nezbytný zdroj důstojného přežití. Pokud jde o dobu po příchodu na území, zde žalobkyně neplatí žádné své výdaje, děti jí vše nakupují, o důchod ani dům se nestará. Nelze tedy dospět k závěru, že nezávisle na své vůli je ve stavu hmotné nouze ohrožující její život a zdraví, pokud pomíjí své příjmy a možnosti plynoucí ze zpeněžení majetku. Závěr žalované na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí, že žalobkyně neprokázala existenci stavu hmotné závislosti na synovi, ať už vzniklé na území či předtím, je proto správný. Tento závěr nemohou změnit ani doklady přiložené žalobkyni k odvolání, i pokud by k nim žalovaná měla přihlédnout, protože neprokázaly, že by žalobkyně na Ukrajině nebo na území byla ohrožena hmotnou nouzí.
43. Uvedla-li žalobkyně v žalobě, že na Ukrajině neměla dostatek financí na běžné životní náklady jako je jídlo, oblečení, hygiena nebo léky, toto tvrzení žalobkyně nikdy ve správním řízení neuvedla (ani neprokázala), proto nejde o námitku důvodnou, jelikož žalovaná nemohla pochybit v jejím vypořádání. Žalobkyně neuvedla v prvostupňovém správním řízení, jaké výdaje na jídlo, oblečení, hygienu nebo léky měla a není pravdou, že správní spis obsahuje důkazy o příjmech a výdajích žalobkyně na Ukrajině (viz výše). Pokud žalobkyně argumentuje tím, že ji finančně na Ukrajině podporovala i dcera, pak bylo na žalobkyni, aby příjem z příspěvků dcery správnímu orgánu sdělila, když však tento (další) příjem žalobkyně nemohl z podstaty vést k závěru, že žalobkyně je hmotně závislá na pomoci syna. Napadené rozhodnutí nebylo postaveno na neprokázání výše důchodu nebo finanční pomoci syna, ale na tom, že nebyla prokázána hmotná závislost žalobkyně na příspěvcích syna. Argumentuje-li žalobkyně tím, že nebylo přihlédnuto k příspěvkům dcery, nemohlo to podpořit závěr o hmotné závislosti žalobkyně na synovi, jak bylo již výše uvedeno. Tvrzení, jehož se žalobkyně v žalobě dovolává, že žalobkyně musela hodně šetřit, myla se ve studené vodě, až z toho měla nemoc, vskutku ve výpovědi syna zaznělo, nicméně žalobkyně toto neuvedla a nelze z toho zjistit ve vztahu k dlouhodobé hmotné závislosti ničeho: kdy a proč k tomu došlo atd.
44. K podmínce péče žalovaná na str. 6 napadeného rozhodnutí konstatovala, že musí dát za pravdu správnímu orgánu I. stupně, když uvedl, že *„[Z]ávislost na jakékoliv péči občana EU by měla být na základě doložených dokladů jednoznačná, odůvodněná a měla by být trvalého charakteru, což doložené lékařské zprávy neobsahují. Správní orgán proto doplnil nedostatečný závěr hodnotící lékařské zprávy o výsledky žadatelky a jejího syna a zjistil, že se žadatelka o sebe dokáže sama postarat, umyje se, oblékne se, dojde si sama na toaletu, uvaří jídlo, nají se, chodí*

na procházky, jak sama, tak s malými – nezletilými vnoučaty, na nákupy jezdí se synem a jeho manželkou do větších nákupních center (Tesco, Lidl, Penny, Billa). Dokonce naopak ona je tím, kdo pomáhá, a to tak, že uvaří pro rodinu svého syna, hlídá vnoučata, když jsou nemocná, chodí s nimi na procházky. K bolestem kolenou správní orgán uvádí, že nepochybně, že účastnice řízení je nemocná, avšak vliv jejích zdravotních potíží na sebeobsahu v běžném životě je dle výše popsaných zjištěných skutečností minimální. Správní orgán podotýká, že zdravotní stav žadatelky by se mohl zlepšit, kdyby snížila svoji nadváhu a neodmítala operaci, na kterou dle svých slov není připravená, dle slov syna se jí bojí. Odmítnutím operace tedy žadatelka sama brání zlepšení jejího zdravotního stavu. V daném případě se tedy nejedná o dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav žadatelky, který by omezoval její funkční schopnosti nutné pro zvládnutí základních životních potřeb takovým způsobem, aby jí bylo možné podřadit pod výše uvedené ustanovení.“

45. Soud souhlasí se závěrem žalované, odůvodněném na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí, že žalobkyně neprokázala, že by před příchodem na území nebo po něm byla závislá na péči syna. Správní orgány nepochybnily, že žalobkyně trpí artrózou v kolenou, která jí přináší bolesti a omezení. Nicméně sama žalobkyně ve své výpovědi popsala, a syn to potvrdil, že se sama myje, sama jí, vaří a chodí na procházky, ale nemůže chodit na delší vzdálenosti déle než 45 minut, jinak si potřebuje sednout. Tento denní program je jiný ve dnech, kdy má zánětlivý proces v kolenou a bolesti – to udělá též vše sama, ale s ohledem na bolesti to jde jen pomalu. Dobu zánětů žalobkyně odhadla na třikrát měsíčně tři dny. Uváděla však, že v době zánětů jí bolesti v některých činnostech omezují – nemyje se (ale nežádá, aby ji myl někdo jiný), s oblékáním pomoc žádá (toto syn nepotvrdil) – bez omezení jde na záchod, jí. Pokud si vezme léky na bolest, postará se sama o vše. Je-li nemocná dcera syna, žalobkyně jí hlídá, aby mohl jít syn se snachou do práce. Soud shrnuje, že v jednotlivých parametrech základních životních potřeb žalobkyně v podstatě žádné trvající nebo dlouhodobé omezení neuvedla (netvrdila, že se nemůže pohybovat, mluvit, jíst, obléci se, obout se, umýt se, dojít si na WC, pečovat o domácnost).
46. V této souvislosti nelze přehlédnout, že žalobkyně sama veřejnými dopravními prostředky přijela z Ukrajiny a starala se o sebe dva týdny, kdy syn odjel na Ukrajinu. Byla-li by žalobkyně opravdu závislá na cizí péči, tyto úkoly by musely být nad její síly, stejně jako péče o dceru syna v době, kdy je syn s manželkou v práci. Lze shrnout, že nebylo v řízení prokázáno - sama žalobkyně to nikdy netvrdila - že by její zdravotní stav vyžadoval soustavnou pomoc při základních životních činnostech.
47. Pokud jde o potvrzení nemocnice a lékaře, tato jsou velmi obecná a neposkytují žádné informace o tom, zda a nakolik je žalobkyně svým onemocněním, které bylo prokázáno, omezena na uspokojování svých základních životních potřeb. Potvrzení nedávají žádnou oporu pro zjištění, zda vůbec, jak často a jak hodně je žalobkyně omezena v mobilitě, orientaci, komunikaci, stravování, oblékání, obouvání, tělesné hygieně, výkonu fyziologické potřeby, péče o domácnost apod.
48. Žalobní tvrzení, že žalobkyně je často závislá na péči syna při hygieně atd., ve výpovědi žalobkyně i syna nezaznělo. Žalobkyně ani syn neuvedli, že a kdy se žalobkyně bez pomoci syna neobejde, jak a kdy jí syn pomáhá atp., proto tato námitka neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Byla-li by žalobkyně závislá na péči syna a bez ní by byla ohrožena na životě nebo zdraví, bylo by stěží pochopitelné, proč to při výsledku některý z nich neuvedl, protože péče o nemohoucího či nesoběstačného člena rodiny život v rodině nepochybně významně ovlivňuje. Namítla-li žalobkyně, že potřebuje pomoc jen

3x měsíčně, soud k tomu uvádí, že nejde jen o periodicitu samotnou - některé zdravotní obtíže se mohou objevovat i ojediněle, ale jejich závažnost vyžaduje neustálý dohled pečující osoby. Rozhodující je to, jak zdravotní obtíž limituje soběstačnost posuzované osoby. Jde-li občasný limit spočívající v tom, že odložitelný úkon (umytí, obléknutí) se odloží na dobu po požití léku proti bolesti, nejde podle soudu o stav závislosti na nutné péči třetí osoby. Podle všeho ostatně žalobkyně není v domácnosti syna pod neustálým dohledem.

49. Soud dodává, že rozhodně nelze jeho posouzení případu žalobkyně vnímat jako bagatelizování obtíží žalobkyně a necitlivost k situaci žalobkyně. Soud citlivě snímá situaci téměř šedesátileté žalobkyně a rozumí tomu, že chce žít s rodinou v ČR (toto ostatně jak žalobkyně, tak i syn uvedli při svých výpovědích jako důvod podané žádosti). Nicméně žalobkyni lze podle zákona o pobytu cizinců udělit žádaný druh pobytového oprávnění jedině v případě, že žalobkyně prokáže závislost (hmotnou či faktickou) na synovi či jiném potomkovi, občanovi ČR. Důvod, který uvádí žalobkyně v žalobě, tj. že nechce snášet bolesti o samotě, je pochopitelný, ale nejde o důvod požadovaného pobytového oprávnění. Jde tedy o to, že zdravotní obtíže a majetkové poměry žalobkyně tak, jak byly v řízení prokázány (soud toto zdůrazňuje – soud stejně jako správní orgány posuzují to, jak byl stav prokázán, nikoli jaký objektivně existuje), naplnění zákonného důvodu pro udělení požadovaného pobytového oprávnění nepředstavují.
50. Lze tedy shrnout, že závěr žalované, že ve správním nebylo prokázáno, že by byla žalobkyně byla závislá na výživě či jiné nutné péči poskytované jí synem ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, je správný. Ve správním řízení nebylo žalobkyni prokázáno, že by nebyla s ohledem na svou sociální situaci schopna uspokojovat své základní potřeby a že by jí byla synem poskytována nezbytná materiální pomoc, bez které by své základní životní potřeby nebyla žalobkyně schopna zajistit. Žalobní námitka v tomto směru proto není důvodná.
51. Posledním žalobním bodem bylo žalobkyni namítané nedostatečné zvážení a posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jejího rodinného života spatřuje v tom, že na Ukrajině již žádnou rodinu nemá, protože její manžel zemřel a všichni blízcí příbuzní, s nimiž má vytvořeny velmi stabilní a pevné vazby, žijí nyní v České republice.
52. Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí (str. 10) uvedla, že neměla povinnost zkoumat přiměřenost svého rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, protože k jeho aplikaci může dojít jen tehdy, pokud některé ustanovení zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu v tom kterém řízení povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá, přičemž v předmětném řízení tato podmínka splněna nebyla. Žalovaná se však přesto dopady svého rozhodnutí zabývala, když dovodila, že určitým způsobem bude do rodinného života žalobkyně zasaženo, nicméně tento zásah nelze označit za nepřiměřený z důvodu, že správní orgány jsou povinny respektovat zákonná ustanovení, a v případě, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro vydání pobytového oprávnění, jsou povinny jeho žádosti nevyhovět. Žalovaná dodala, že napadeným rozhodnutím nemusí dojít k rozdělení rodiny a napadené rozhodnutí nevede k dlouhodobému zákazu pobytu. Žalobkyně totiž může na území ČR pobývat na základě bezvízového styku s Ukrajinou nebo podat novou žádost o pobytové oprávnění.
53. Soud předesílá, že při právním posouzení této otázky je nutno vycházet z § 174a zákona o

pobytu cizinců a relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

54. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
55. Pokud jde o judikaturu Nejvyššího správního soudu, vyšel soud z jeho rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 - 38, podle něhož platí, že i když zákon o pobytu cizinců nestanoví pro určité typy správních rozhodnutí povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníků správních řízení, nelze přehlížet, že Česká republika je vázána čl. 8 Úmluvy garantujícím právo na respektování rodinného a soukromého života a obsahujícím příkaz, aby státní orgány zasahovaly do výkonu tohoto práva jen v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. I přes to, že právní úprava pro určité typy rozhodnutí výslovně nestanoví povinnost zkoumat dopady rozhodnutí do sféry účastníka řízení, vždy je nutné, aby správní orgány přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života v těchto případech zkoumaly, pokud to cizinec ve správním řízení namítne.
56. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. září 2018, č.j. 10 Azs 127/2018-30, vyplývá, že „[P]odmínky § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců (aplikovatelné i na ust. § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců – pozn. soud) jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy, takovou situaci však nelze a priori vyloučit.“
57. Námitka žalobkyně není důvodná: Správní orgány nebyly podle citovaného § 174a odst. 3 a § 87e zákona o pobytu cizinců povinny přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona posuzovat. Navíc se tohoto posouzení žalobkyně ve správním řízení nikdy nedomáhala - pokud takovou námitku žalobkyně nevznesla v odvolání, nemohla žalovaná pochybit při posouzení této otázky (srov. § 89 odst. 2 věta druhá SŘ).
58. S ohledem na absenci takových námitek žalobkyně ve správním řízení se soud nemusel blíže zabývat žalobními námitkami k nepřiměřenosti rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do rodinného života žalobkyně. Soud tak však přesto učinil a výše popsany závěr žalované o přiměřenosti rozhodnutí aprobejuje: Do rodinného života žalobkyně (vztahů žalobkyně s dětmi a vnoučaty na území) může být nepochybně rozhodnutím zasaženo. Avšak tento zásah je zcela přiměřený tomu, že žalobkyně neprokázala naplnění důvodu pro udělení pobytového oprávnění. Intenzitu zásahu do rodinných vztahů žalobkyně snižuje i to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení o udělení pobytového oprávnění, nikoli v řízení o zrušení pobytového oprávnění. Vztahy s rodinou může žalobkyně rozvíjet buď ve své vlasti, nebo na území ČR na základě bezvízového styku či pobytového oprávnění, o nějž žalobkyně v budoucnu požádá a splní zákonné podmínky pro jeho udělení.
59. Na základě výše uvedeného shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

60. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení vzdala ve vyjádření k žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. října 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu